

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **V. M.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 200/2018 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 8. 2018, č. j. 1820/DS/2018, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát“) ze dne 13. 12. 2017, č. j. MgMT/128969/2017, kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 17. 2. 2017 byl potvrzen. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 200/2018 - 52, byla žaloba zamítnuta.

[2] Krajský soud nepřisvědčil námitce, dle které žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky (zejména rozhodnutími jiných

správních orgánů). Odkázal na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný námitkami upozorňujícími na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek řádně vypořádal a uvedl, že mu nepřísluší opírat své rozhodnutí o rozhodnutí jiných správních orgánů, jelikož je povinen každý jednotlivý případ posuzovat dle jeho individuálních zvláštností. Dále konstatoval, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem posouzení, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Pro záznam platí presumpce správnosti a odvolací orgán, respektive soud, není oprávněn se správností či zákonností rozhodnutí zabývat (za předpokladu, že rozhodnutí nejsou nicotná). Žalobce nic takového nenamítal, přičemž ani krajský soud neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení takovou vadou trpělo. Optikou výše uvedeného neshledal krajský soud důvodnou ani námitku zpochybňující záznamy bodů v registru řidičů, které mu byly zaznamenány na základě blíže uvedených pokutových bloků a příkazu; údaje zaznamenané v pokutových blocích zcela odpovídaly údajům uvedeným v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Rovněž krajský soud po prostudování žalobcem namítaných pokutových bloků shledal, že obsahují veškeré podstatné identifikační údaje, základní popis přestupkového jednání a odkaz na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu, uvedení doby, místa a času spáchání přestupku, označení přestupku, který byl spáchán, jakož i identifikaci oprávněné úřední osoby, včetně služebního čísla, místo a datum vydání bloku.; každý pokutový blok byl stvrzen podpisem žalobce. Krajský soud proto konstatoval, že hodnocené pokutové bloky po obsahové stránce zcela vyhověly nárokům, které jsou na ně kladeny ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, na kterou odkázal.

[3] Rovněž námitku nesprávné právní kvalifikace neshledal krajský soud důvodnou. Opakovaně zdůraznil, že v řízení o námitkách je oprávněn přezkoumávat rozhodnutí vydaná v blokovém řízení pouze potud, zda byly záznamy provedeny v souladu se způsobilým podkladem a zda počet přisuzovaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně; tyto podmínky byly v případě žalobcem namítaných pokutových bloků splněny. K námitce týkající se podpisu přestupce na pokutovém bloku odkázal krajský soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že žalobce mohl projevit nesouhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a využít tak svého práva na zahájení standardního přestupkového řízení. Krajský soud uzavřel, že magistrát i žalovaný se posuzovaným případem zabývali dostatečně. Konečně, k námitce legitimního očekávání krajský soud uvedl, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé; správní orgány se mohou odchýlit od své dosavadní správní praxe či od závěrů jiného správního orgánu, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje či Městský úřad Písek rozhodovaly v podobných případech odlišně, nepředstavuje dle krajského soudu dostatečný důvod, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno.

[4] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu

pokračování

správního (dále jen „s. ř. s.“). Ze samotného obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatel jen reprodukuje žalobní, respektive odvolací argumentaci a nijak nepolemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku.

[5] Konkrétně stěžovatel, stejně jako v žalobě, opakovaně rozporuje úvahy a závěry uvedené v rozhodnutí žalovaného. Opětovně namítá porušení zásady legitimního očekávání, rozporuje závěry žalovaného týkající se podpisů na pokutových blocích a následně vytýká konkrétní vady jednotlivých podkladů pro záznam bodů do registru řidičů, kdy uvádí zcela totožnou argumentaci jako v žalobě. V závěru kasační stížnosti stěžovatel obecně namítá nesprávné právní posouzení, věci s tím, že podklady, které správní orgány použily pro záznam bodů, nebyly způsobilé pro provedení záznamu těchto bodů a jsou proto nevykonatelné.

[6] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný setrval na svých názorech vyjádřených v napadeném rozhodnutí a vyjádřil souhlas s argumentací krajského soudu.

[7] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, je vhodné nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4, věť za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, „*[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ (rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[8] V posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti pouze zopakoval svou žalobní argumentaci (fakticky jen okopíroval znění žaloby). Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Tímto směrem nicméně kasační stížnost vedena není a Nejvyšší správní soud shledává vypořádání identických žalobních námitek za přezkoumatelné (viz rekapitulace odůvodnění napadeného rozsudku v odst. [2] a [3]

výše); případnou nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí by ostatně kasační soud musel zohlednit *ex officio* – viz ustanovení § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. Nejsou-li ale stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, kteřé závěry krajského soudu pokládají za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci (což je i případ stěžovatele), je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se mívá s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Jakkoli tedy stěžovatel v kasační stížnosti srozumitelně formuloval důvody, pro které navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit, pro posouzení věci je rozhodující, že nijak nepolemizuje s důvody, na nichž stojí napadené rozhodnutí krajského soudu. Za této situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout bez věcného projednání pro její nepřípustnost.

[10] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[11] Podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Nejvyšší správní soud proto vrací žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu